

Vladivojna la Chia - Zpěvačka na prodej

*Instinkt, 25.04.2013, Honza Dědek, str. 30, Rozhovor
<http://www.instinkt-online.cz>*

Lidi tuší, kdo jsem, ale málokdo ví, co přesně dělám, tvrdí Vladivojna la Chia – zpěvačka, muzikantka, spisovatelka a malířka; těžko zařaditelná osobnost tuzemské kulturní scény, která právě vydává novou desku s nezvyklým názvem Šraf.

Atraktivní a všestranná Vladivojna la Chia je absolventkou ateliéru intermediálních forem na fakultě umění Ostravské univerzity. Foto: <http://bandzone.cz/vladivojnalachia?at=gallery&ii=576277>

- Proč se vaše album jmenuje zrovna Šraf? Co má společného s krátkými úsečkami, vyjadřujícími průběh terénu?

Se šrafováním to nemá nic společného, alespoň mám takový pocit. Mně se ten název zdál dvě noci za sebou, což je jasné znamení, že se ta deska tak má jmenovat; dokonce jsem to slovo ve spánku štekala jak pes. U mě platí, že kdykoliv se řídím intuicí, tak všechno funguje, ale jakmile začnu podléhat rozumu, vše se začne hroutit. V tomhle případě jsem nakonec stejně podlehla rozumu a album pojmenovala podle písničky Ohně. A jen jsem tuhle informaci zveřejnila, tak jsem zjistila, že úplně stejný název má nést chystaná deska Lucie

Vondráčkové. Okamžitě jsem se vrátila k pojmu Šraf – i když dodnes nevím, co to znamená, tak už vím, že je třeba naslouchat intuici.

- A co všechno vám intuice napovídá?

Tak třeba mi řekla, abych vydala tuhle desku. Původně totiž mělo vyjít velmi osobní akustické album s názvem O lásce, nevěře a jiných strastech, na kterém pracuji už dva roky. Chtěla jsem ho natočit živě se svou kapelou, s níž hraji už sedm let, ale nakonec jsem zjistila, že každý z mých spoluhráčů má tolik další práce, že tahle deska bude vznikat přinejmenším dva roky. Pomalu jsem se s tím smiřovala, když mě před Vánocemi v USA zasáhlo osvětlení – proč bych tuhle desku neodložila a nevytáhla z přeplněného šuplíku jiné písně, které miluji a jimž věřím stejně silně? Co mi brání? Vždyť to jsou moje věci – tak na co čekat?! A jakmile jsem se tímhle způsobem vnitřně osvobodila, tak jsem během jediného dne připravila celou dramaturgii alba Šraf. Akorát některé texty mi chyběly, ale jak jsem byla plná energie, tak inspirace přicházela úplně sama – za několik dní jsem měla slova na celou desku!

- To proto se na ní objevuje americký saxofonista Joe Cohen?

Věděla jsem, že bych asi do pěti písní chtěla zvuk ságo, ale nechtělo se mi čekat, až se vrátím do Česka. Tak jsem zavolala Lence Dusilové, jestli nezná v Americe nějakého saxofonistu, ta mě odkázala na Bena Yonase, producenta své desky Mezi světy, a ten povídá: "Nejlepší saxofonista, jakého v San Francisku znám, je Joe Cohen – ozvi se mu." Druhý den přijel Joe do studia, na pusu jsem mu předvedla, co bych si tak asi do jednotlivých písniček představovala, on to zatroubil na ságo, já mu zaplatila sto dolarů a odvezla si nahrávku domů, kde jsem ji sestříhala. Petr Slezák mi později v Ostravě udělal zvuk, já za tři dny všechno nazpívala, dohrála basu a album Šraf bylo na světě! Co vás zavedlo do Spojených států? Říkejme tomu třeba rodinná dovolená. Otčím má v San Diegu velice dobrého kamaráda, za kterým každý rok na dva měsíce společně s mámou a sestrou jezdí, občas se k nim na čas přidám i já. Letos jsem si třeba splnila sen a projela si legendární Highway 1, která vede po pacifickém pobřeží z Los Angeles do San Franciska. Mimochodem právě na této cestě vznikl videoklip k jedné písničce – jednoduše natočený na telefon. Bohužel byly i méně příjemné zážitky.

- Co se stalo?

Byla jsem se podívat v jednom sanfranciském baru, kde hrála nějaká kapela, takže bylo potřeba být naprosto zticha. Chvilí jsem to vydržela, ale když jsem zjistila, že jedna písnička je jak druhá, tak jsem si začala do jejich muziky zpívat. Nevím, co se jim na tom nelíbilo, každopádně mě z klubu okamžitě vyhnali. To mě vytočilo a šla jsem se uklidnit do vedlejšího baru. Po chvíli jsme si vyšly s jednou Japonkou ven zakouřit a oni už nás nechtěli pustit dovnitř, což mě naštvalo ještě víc, protože jsem v baru měla bundu a oni mi ji odmítali dát. A protože jsem to považovala za nespravedlnost, kterou nesnáším, tak jsme se s nimi a ještě s jednou kamarádkou začaly prát. Nakonec jsme se vzájemně nějak zpacifikovali, takže když dorazili policajti, tak už byl klid a mohli zase odjet. Nějaká barmanka se nám potom moc omlouvala, že šéfová klubu prostě nesnáší Rusky. Snažila jsem se jí vysvětlit, že nejsem žádná Ruska, že Rusáci nás naopak čtyřicet let okupovali, ale marně.

- Není to téma na písničku?

To určitě je a třeba ji jednou i napíšu. Ostatně všechny moje písničky jsou hodně osobní – buď na nich zpívám o tom, co prožívám já, nebo lidé z mého okolí. Strašně ráda totiž naslouchám cizím příběhům, které následně zpracovávám do písní. O tom měla být právě deska O lásce, nevěře a jiných strastech – nejenom, že jsem tehdy prožívala určité vztahové vzdalování já, ale rozchody procházelo i poměrně dost mých známých. A protože všechno je inspirace, tak jsem se to snažila zachytit na desce. Ale možná je dobře, že namísto ní vyšlo album Šraf – o některých věcech je lepší zpívat až s odstupem času.

- Vaše hudba je velmi proměnlivá, každá deska je úplně jiná – je to záměr?

Nesnažím se lidem zalíbit, ale ani netoužím dělat divnou hudbu – pokouším se psát pěkné písničky ve stylu, kterému já sama říkám avantgardní pop. Tajemství lotopu byla elektroakustická, do značné míry experimentální deska, Bohémy bylo poetické písničkové album o hezkých věcech, které měly člověka pohládit, Nevinnost je zase hezkou hudbou k filmu o nehezkých věcech, zatímco aktuální Šraf je elektronická, až taneční nahrávka. Je pravdou, že je to pokaždé něco jiného, takže se nedivím lidem, kteří si mě nedokáží zařadit do jedné konkrétní škatulky. Na druhou stranu, kdybych se pohybovala jen v jediném žánru, tak bych se asi velice rychle začala nudit sama sebou.

- Myslíte si, že právě tahle stylová proměnlivost může být důvodem, proč vás někteří lidé označují za výstřední, až podivínskou hudebnici?

To o mně říkají jen lidi, kteří mě znají pouze z médií a o mou hudbu zavadili snad jen omylem; takoví jsou schopní mě označit i za pozérku. Ano, mám za sebou divoké období v šílených kostýmech, plné bláznivých jevištních eskapád, ale přece nebudu na pódiu sedět v teniskách na nohou a s kytarou na klíně jak idiot! Takže osobně si spíš myslím, že lidi zkrátka jen štvě, že nejsem tak srozumitelná, jak by si přáli.

- Zmínila jste svou hudbu k filmu Nevinnost režiséra Jana Hřebejka, za kterou jste byla před dvěma lety nominována na Českého lva a Cenu české filmové kritiky. Nakolik vám tenhle úspěch pomohl ve vaší hudební kariéře?

Už jen pouhou nominací na Českého lva můj muzikantský kredit strašně stoupl, nedávno jsem dokonce zjistila, že se můj soundtrack k filmu Nevinnost stal jedním z nejoblíbenějších alb na jednom hudebním serveru – to samozřejmě potěší. I když jinak to člověku nepomůže. Tady jen málokdo někomu nezištně pomůže. A tak abych to trochu změnila, rozhodla jsem se v pořadu Čajovna, který mám v Českém rozhlase na stanici Vltava, hrát jenom české kapely; i když si tím svým způsobem sama sobě vytvářím konkurenci. Občas to není zrovna hudba, se kterou bych souzněla, ale protože vím, že v tuzemských rádiích se domácí muzika skoro nehraje, tak jsem se ji snažila dostat do éteru alespoň já.

To je krásné předsevzetí – jak dlouho vám vydrželo? Moc dlouho ne, protože po několika odvysílaných pořadech jsem zjistila, že snad osmdesát procent tuzemské hudby je v angličtině – to už mohu rovnou pouštět britské a americké kapely! A tak raději občas řeknu nějakou svou básničku – ta je alespoň česky.

- A nakolik se lidi snaží pomoci vám? Na serveru Hithit.com jsem si všiml, že hledáte donátory na vznik svého alba a podle výše příspěvku nabízíte různé odměny. Na co a za jaké částky se mohou vaši potenciální sponzoři těšit?

I když jsem si desku z větší části nahrála sama, navíc u sebe doma, něco jsem zaplatit musela. A pokud chci, aby deska Šraf nebyla k mání pouze v elektronické podobě, ale vyšla i na fyzickém nosiči, tak to celé přijde na padesát tisíc, o které jsem požádala lidi na serveru Hithit.cz; sama to zkrátka neutáhnu. Ale nechci příspěvky zadarmo! Třeba za 200 Kč nabízím album v digitální podobě a k tomu jednu mou ilustraci v tiskové kvalitě, za 300 Kč na jakémkoliv mém koncertě osobně předám každému přispěvateli album Šraf i s podpisem a pusou – tedy s otiskem rtů na obalu. Za devět stovek už k CD nabízím originální černobílou kresbu formátu A5 s podpisem a věnováním, za patnáct set rovnou kompletní moji diskografii a k tomu tři tisky akvarelu s podpisem a osobní poděkování na oficiálních stránkách a facebooku, za dvacet pět tisíc soukromý koncert a za 30 000 Kč přidám k desce Šraf svou legendární kytaru z doby kapely Banana, tak zvaný Panel.

- A nakolik tahle vaše nabídka zatím drobné přispěvatele oslovila?

Musím říct, že už se mi sešly příspěvky ve výši více než dvou třetin požadované částky – většina lidí si samozřejmě kupuje digitální desku za dvě stovky, ale našlo se i dost těch, kteří investovali patnáct set korun do kompletní diskografie a pár zájemců o mé autorské litografie z limitované edice! To je strašně příjemné zjištění, takže pomalu začínám věřit, že se mi tu padesátitisícovou částku podaří vybrat – pokud ne, tak se všem přispěvatelům jejich peníze vrátí.

- Vaše předchozí album Bohémy doplňovala knížečka vašich Vladibajek, které jste si i sama ilustrovala. Budete v této literární činnosti pokračovat?

Samozřejmě, už jich mám spoustu napsanou a časem je chci namluvit na desku a vydat, zatím je alespoň předčítám v rámci poeticko-hudebních autorských večerů Poezie dell'arte, na kterých vystupuji společně s básnířkou Blankou Fišerovou, která byla již dvakrát nominována na Cenu Alfreda Radoka, a teprve sedmnáctiletou Alžbětou Luňáčkovou, která vypadá jak anděl, ale když začne recitovat své verše, tak se změní ve Skácela s vagínou – a to je neuvěřitelně silné! A zjišťuji, že na nás lidi chodí, protože v sobě opět objevili chuť sednout si a naslouchat poezii!

- A kdy chystáte desku mluvených Vladibajek?

To ještě nevím. Teď bych chtěla ke každé skladbě z desky Šraf natočit videoklip, píšu hudbu pro představení Molly Sweeney v divadle Rokoko, ráda bych časem natočila zmiňovanou desku O lásce, nevěře a jiných strastech, v šuplíku mám dalších čtyřicet tanečních písní, plánuji vydat francouzsky hravou desku ve stylu Woodyho Allena, připravuji instrumentální projekt s cellovým kvartetem a pravděpodobně budu skládat nějakou hudbu pro nový seriál.

- A nenudíte se v životě trochu?

Chápu, že musím znít šíleně, ale když já jsem nejšťastnější, když můžu být zalezlá doma a tvořit – pak není divu, že mám písniček na pět let dopředu. A samozřejmě bych je všechny

chtěla vydat hned teď!

Vladivojna la Chia

× 3. července 1983 v Ostravě u se zpěvem začínala v dětském pěveckém sboru Vagónka Studénka, posléze vystupovala v punkové kapele První vpředu u absolvovala Střední uměleckoprůmyslovou školu, obor užitá a propagační grafika, následně vystudovala ateliér intermediálních forem na fakultě umění **Ostravské univerzity** u v roce 2001 debutovala prvním EP s dívčí skupinou Kocicícíci, o rok později spoluzaložila rockovou kapelu Banana, se kterou vydala celkem tři kritikou uznávaná alba: Banana, Trip a Jungle u na sólové dráze debutovala v roce 2009 nahrávkou Tajemství Lotopu, o dva roky později zkomponovala hudbu pro film Nevinnost režiséra Jana Hřebejka, ze kterou byla nominována na Českého lva, a vydala druhou desku Bohémy, doplněnou o knížku Vladibajek, které si sama ilustrovala u v současné době jí vychází třetí album nazvané Šraf exkluzivně pro INSTINKT O hvězdách – Vladibajka, která zatím nikde nevyšlo. Když se naroubujou paměti duchů na sebe, vzejde z toho osud pro jednu bolavou hvězdu. Když se bílá hvězda odprostí od své soustavy, zůstane v prostoru zapomenutá, věčně zahalená ve své smutné kráse. Evirol stál nad kokosem a pásl si na nebi své hvězdy. Miloval je všechny, protože každá z nich obsahovala jeden jeho velký sen. Evirol neměl jen tak obyčejné sny, protože on sám snil o věcech podivínských. Měl několik svých múz. Byly to ženy, které se taky uměly dost dobře pást, a zvláštní bylo, že Evirola skutečně milovaly, všechny. Snad pro jeho pohled. Víte, pohled Evirola byl přesně takový, jaký se vám zaboří hluboko do vaší duše a vidí i věci, které se snažíte ukryt sami před sebou. Věci, které se sami bojíte pojmenovat, a přitom se vás týkají víc, než si připustíte. Jenže Evirol to všechno vidí, všechno to cítí. Evirol je typický orlí král. Umí zmapovat vaší duši do nejmenšího detailu. Tak tam jen stál nad tím kokosem a zíral. Najednou, jak tak kouká, vidí malou, trošku nazelenalou hvězdu, co se pomalinku oddělila od své rodinné hvězdné soustavy a letí si to k Zemi. Dělá takové zvláštní pohyby, až si člověk pomyslí, není-li krapetko přiopilá. Malá zelená přiopitá hvězda, co si usmyslela být hvězdou sólovou, tudíž i odvážnou. Pomyslel si Evirol. Asi se o ni budu muset postarat, až spadne. Když se takovéto malé hvězdy oddělí od své základny, častokrát se totiž stane, že spadnou kdesi do tohoto světa a pohasnou samy daleko v zapomenuté ztracené krajině. A zrovna teď měl Evirol chuť si tuhle hvězdu jen tak sám pro sebe zachránit. Sledoval ji opravdu pozorně, jak pomalinku opile padala k zemi. Šel za ní a nespouštěl ji ze svého bystrého pohledu. Prošel mnoha stráněmi, domy, vodami a srdečními komorami, než ji jednoho dne spatřil. Ležela na poli pod ječmenem a ještě docela zářila, krásně zelenkavým světlem. Evirol ji vzal do náruče a políbil ji na čelo. Tu hvězda pootevřela první oko, zamrkala a usmála se na něj. Ahoj Evirole... Ahoj hvězdičko. Já věděla, že si mě najdeš, jen jsem si myslela, že až za dlouho. Až budu starší. Ty už jsi starší, hvězdičko, ale si pořád hodně malá. Schovám si tě do náprsní kapsy a odnesu tě domů. Evirol si svou hvězdu odnesl do své chalupy a tam s ní začal pomalíčku skládat svoje kapesní představy... Jedním z jeho kapesních snů byla cesta. Cesta, která měla pootevřít jeho další smysly. Cesta, která měla Evirola přenést do dávných časů jeho předků. Do dob, kdy ženy vyhrnovaly sukně vojákům a ti se přes jejich tělo stali společným tělem a splynuli v jednu mohutnou bytost. Evirol věděl, že hvězda cestu zná. Jednoho dne zcela na přímo hvězdu požádal, jestli by mu v oné věci nepomohla nebo neporadila. Hvězda se zatvářila velmi majetnický, ale pochopila, že její osud je už stejně navždy propojen s osudem Evirola a že tak nějak se rodí ty jakože

bohem políbené bytosti, jejichž cesta je spojená s nečekaným poznáním. Inu dovedla Evirola k mocné hoře San Taman, kde Evirol několik měsíců jen tak seděl a horu pozoroval. Pak se však jednoho dne stalo cosi nečekaného. Hora se otevřela, Evirola spolkla a za několik hodin vyplivla jeho maso a kosti. Za pár dní se z jedné její jeskyňky vznesla zvláštní pára – světle bílý dým, který nad horou chvíli kroužil, než se vznesl hluboko nad mraky a tam se změnil v malinký útvar, který se žlutě rozzářil. Jeho malá hvězda ho ze země pozorovala, bylo jí po něm smutno, ale chápala, že chce-li, aby byl Evirol skutečně šťastný, musí se dostat tam, kam orli nedolétnou, až za velkou sluneční soustavu, kde se spojí se svými předky a povědí si pár věcí, které by nikdy neměly být zapomenuty. Evirol se stal hvězdou a jeho hvězda jeho milující ozvěnou. *

foto: Tomáš Nosil

Foto: AKVARELY NA PRODEJ: Vedle hudby a psaní se Vladivojna La Chia věnuje i malování – tyhle akvarely z let 2012 a 2013 byly vystaveny v Uherském Hradišti a jsou ke koupi. *Fota nejsou součástí dodávaného monitoringu.*

Zpracovatel: Anopress IT a.s.

<https://absolventi.osu.cz/>

<http://fu.osu.cz/>